

Forflag i den Retning, som det ærede Medlem for Præsto foreslog, altsaa Udgang til at nedsætte Hartkornskatten for alle en Kommunes Hartkornsejere med Undtagelse af dem, som ikke have svaret personlig Skat i Kommunen. Dette har imidlertid ikke kunnet finde Tilslutning i Landstinget, i alt Fald findes det ikke i det af Landstinget vedtagne her forelagte Lovforslag. Nogen umiddelbar Analogi mellem Handel, Haandværk og Industri — altsaa denne bundne Næring — og saa Landbrugsvirksomheden ser jeg ganske vist ikke, at der kan drages. Det ærede Medlem ved sikkert ogsaa, at Forstellighederne i den Henseende gentagne Gange paa forstellige Steder ere blevne fremhævede. Men en Ting maa jeg give det ærede Medlem Ret i, og det er, at i Henhold til en Lov om en personlig Kommuneskat, hvor en Fordeling af den personlige Kommuneskat skulde finde Sted mellem Dpholdskommunen og Næringskommunen, der vilde saadanne Hartkornsejere, som boede uden for Kommunen, ved deres Skat i Dpholdskommunen komme til at bidrage til den paagældende Næringskommunes Indtægt, medens det efter det her forelagte Forflag ikke vilde blive Tilfældet. Der er altsaa nogen Mulighed for, at hvis Forholdene ordnes, som her er foreslaaet, vil Spørgsmaalet om den mellemkommunale Skattefordeling for udenbysboende, som eje fast Ejendom i en Kommune, kunne tænkes at være skudt ud til en fjernere Fremtids Afgørelse og maaske ikke komme frem igen, naar de væsentligste Klager være blevne afhjulpne som de, der virkelig ville blive afhjulpne, naar dette Forflag bliver gennemført. Jeg kan derfor godt forstaa, at det ærede Medlem ikke er meget tilbøjelig til at faa denne Sag afgjort for Handels, Haandværks og Industris Vedkommende uden samtidig ogsaa at faa den ordnet for de udenbysboende Grundejeres Vedkommende inden for den Kommune, hvor deres Ejendomme ere beliggende. Ligeom jeg for har været med til at stille Forflag om at ordne disse Sager paa samme Tid, vil jeg ogsaa gerne fremtidig bidrage, hvad jeg kan, til at naa frem ad den Vej. Men det synes, som om der snarest er Stemmning i modsat Retning andetsteds, hvor vi ikke ere Herrer over Sagen. Jeg tror, at det er det Punkt, som det ærede Medlem for Præsto

Amts 6te Valgkreds mente, at vi burde rette vort Arbejde imod, hvis vi vilde frem ad den Vej, som jeg ganske vist tror, der er mere Udset til at komme frem ad end ad den Vej, som det ærede Medlem for Ringløbing (S. C. Christensen) vil gaa. Men det er jo muligt, at der, naar vi se nærmere paa det og tale om det, alligevel kunde vise sig at være en Mulighed for at tage Spørgsmaalet op fra første Færd af. Jeg har dog for mit Vedkommende anset den mellemkommunale Beskatning for at være begravet. Det var den Begravelse, som det ærede Medlem for Ringløbing Amts 1ste Valgkreds (S. C. Christensen) talte om. Jeg tror, det vilde være godt, om man kom til en saadan Begravelse. Naar man i 40 Aar ikke er kommen videre med den Sag end nu, ligger der allerede deri en Anthyndning af, at Løsningen af dette Spørgsmaal vistnok har saadanne Vanstigeligheder at overvinde, at man maa opgive det og det netop af de af mig fremførte Grunde, nemlig de grundforskellige Forhold, som Landet over ere herstende med Hensyn til Befolkningens personlige Kommuneskat.

Sammerich: Jeg vil gerne slutte mig til de Anbefalinger, som de to sidste Talere have givet det foreliggende Lovforslag. Det er efter min Mening utvivlsomt kun en Retfærdighedshandling, man ønsker at udføre over for de Kommuner, der ved store Forretninger faa betydeligt Udgift fra Enkelmand eller fra store Selskaber uden at faa nogen Indtægt fra samme. Det er paa en Gang den Retfærdighedshandling, man forgæves har søgt at naa ved tilsvarende Bestemmelser i den mellemkommunale Besatningslov — og tillige er det et Forsøg paa dog i noget Maal at søge at ramme de store Forretninger, der trykke de mindre, ad en Vej, hvor man har Lov at ramme dem. Men idet jeg altsaa ønsker denne Retfærdighedshandling udført, vil jeg gerne anbefale det Udvalg, der vil blive nedsat, tillige ret nøje at drøfte § 5, der fastslaar, at denne Retfærdighed skal gælde det øvrige Land, men ikke Kjøbenhavn i dens Forhold til Frederiksberg. Vi have jo ofte her i Tinget Lovforslag, som bestemme et eller andet, og som saa ende med de Ord: Denne Lov gælder ikke for Færøerne. Det har sin gode Grund deri, at Færøerne i disse Tilfælde